

Ostanite še naprej z nami

Jedrť Jež Furlan

Najprej sem celo razmišljala, da bi šla ... sicer preden se je začela ta histerija s krizo, v tem trenutku pa ne morem. Čeprav se mi zdi, da trenutno odhod promovirajo bolj kot kadar koli prej. Pejte – zunej je lažje. Pejte – zunej je več služb. Pejte – zunej so stvari mogoče. Pejte zdej, ko ste še mladi, izkoristite prosti pretok dela med državami EU... Ma, vi izkoristite prosti pretok dela. Vi, ki ste pomagal sfukat vse skupi in nam omogočl ta prosti pretok dela. Pejte vi, mater vam prostopretočno!

Tina Perić v predstavi **Gremo vsi!** je seveda požela glasno odobravanje, tako kot predstava v celoti. Zmes različnih glasbenikov in predvsem zmes nenehnih prekinitev in nenehnih ponovnih začetkov predstavo držijo skupaj. Sliši se paradoksalno, toda drži. Postavijo prizor, začnejo in že nekdo zavpije, stop! Komad komaj dobro steče... stop! In spet se premaknejo do naslednjega prizora, in ponovno. Kakšnega med njimi tudi ponovijo. Bi jim lahko odgovorili z Beckettovo mantro: Nenehno poskušati. Nenehno spodleteti. Ni pomembno. Poskusiti ponovno. Spodleteti ponovno. Spodleteti bolje?

Predstava je odlična, razsekana, ni zgodbe, dodaja, odpira pomene in pušča marsikaj odprto. Lahko jo vidimo kot zgodbo o bendu, kjer so se različni glasbeniki pod taktirko režiserja Mareta Bulca naselili v predstavo iz različnih glasbenih žanrov in svetov, kot se ljudje selijo po državah. Je podobno, je primerljivo? Je res tako lahkotno in enostavno? Je to bistveno? Ali gre bolj za odpiranje procesov, ki z razstavljanjem, razgaljenjem odkrivajo tkivo, naj bo benda ali predstave? Kaj je za glasbo ali kaj za predstavo? Kaj je za vsem, kar uprizarjajo?

Predvsem pa po mojem mnenju lovi kaos časa. Tukaj in sedaj. Seveda to počne, četudi ne daje tega vtisa, veliko bolj strukturirano, kot se zdita čas in prostor nastanka. Natančneje, situacija, v kateri smo. Za razliko od kreatorjev usmrajene splošne in politične klime tukaj in sedaj ustvarjalci vedo, kje so, zakaj so, in se znajo s tem poigravati. Zadeve so tako resne, da nam drugega ne preostane.

No, pa dajmo, sem si rekla, ali naj ostanem v tej državi ali naj grem. Hm... Ne. Sploh ne v času festivala, ki mi omogoča, da spoznam kvalitetne mislece, ustvarjalce, in predvsem, da vidim vse te noro dobro predstave. Festivali so življenje v malem. Resda se doma kopiči prah, hladilnik je prazen, iz omare vse samo leti. Blagostanje festivalov je tudi v tem, da nimam časa spremljati tekočega družbeno-političnega dogajanja. Na televiziji se nabira prah. Gledam predstave, ki dajejo pod- in nadton norosti okoli nas. Seveda mi na kraj pameti ne pade, da ne bi še kar naprej za ista dela v prestižu, imenovanem umetniški posej, počela isto kot lani in predlani za same miniminimalne plače. Da bi jamrala? Ne, se strinjam s Tino Perić. Naj gredo tisti, ki so nas do sem pripeljali.

Zakaj naj bi na pragu srednjih letih enostavno spustila vse in šla v novi svet na novo počet, izmišljat nekaj, kar mi gre – po količini dela – tu dobro? Tu je moj dom, družina, prijatelji, moški, ki so mi všeč, in

Page: 20

Reach: 56000

Country: SLOVENIA

Size: 356 cm2

2 / 2

projekti, v katere verjamem. Samo zato, ker so se nekje neki drugi zaigrali, ne mislim odhajati. Ne bom kolateralna škoda. Ni druge, kot da vztrajamo in se borimo s tem, kar znamo, kar delamo radi in dobro. Četudi to pomeni, da sodelujem v igri promoviranja nečesa, kar ne da ne takojšnjih niti bogato oprijemljivih donosov. Preprosto javno dobro je. Koristno. Nujno. Skrbi za to, da se ne ugonobimo v »realnem« življenju, da ga zmoremo misliti, artikulirati, da proizvede presežke in osmisli. Rast in trajnostni razvoj, tidve psovki ne povsem udejetanih kreatorjev megle, me zanimata samo v agrikulturnem segmentu. Kar se mene tiče, nenehno rastem, z vsako dobro knjigo, predstavo, filmom se razrastem in svoboda različnih projektov mi omogoča trajnostni razvoj, če hočete, večno mladost. Agilnost, hitrost, prilagodljivost znotraj tistega segmenta, ki sem si ga izbrala za svojo rast in trajnostni razvoj. No, gre bolj za razvoj v nenehnem trajanju, če se že poigravamo.

Četudi v hiperumetniški produkciji, Ljubljana je zasuta v tem pogledu in poka po šivih, promoviram nekaj, kar niti umetniške scene ne premakne od kavča do teatra, ostanem tu. Četudi nagovarjam nekdanje kolege novinarje, da je to, kar se gremo, dobro, pomembno, tudi zabavno, predvsem pa neskončno osvobajajoče, in četudi mediji ne pokajo po šivih zaradi projektov, ki jih promoviram, ostanem tu. Četudi bo treba enormnemu aparatu večnih državnih uslužbencev nenehno razlagati, da so oni tu zaradi nas in ne obratno. Četudi bo še trajalo, da ugotovijo, sprevidijo in se nehajo zgovarjati za svoje nedelo na nove ministre, ostanem tu. Dokler ne odprejo vseh omar, predalov in ugotovijo, da so vse raziskave, analize učinkov in pričakovanj bile že nevemkolikokrat narejene in da lahko mirno končno kaj ugotovijo in naredijo, ostanem tu. Sledila bom Beckettu, in ne dvomim, da mi bo uspelo. Vsaj odlično spodleteti, da bom lahko vedno znova... stop! bi mi rekli v predstavi **Gremo vsi!**.

Četudi so kazalci vsega, kar počnemo, za sofinancerje iz naših žepov, včasih brutalni, drugič paradoksalni. Zanima jih odmev v medijih, čim več glav na dogodkih, čim več dogodkov. Za manj denarja. Za isto publiko. Sicer smo večkrat deležni superlativov strokovnjakov, toda žal to nima oprijemljivih posledic. Ker ste tako odlično spravili skupaj za manj keša, ni hudič, da bo učinek ob še manjši podpori še boljši. Ker znate, zmorete, ker ste navajeni. Začarani krog? Ne, smo pač na eni izmed mnogih Beckettovih postaj.